UN REPORTAJ CARE VA TREZI MULTE AMINTIRI

Venus din 1928 RECONSTITUIT după 10 ANI

Cum am descoperit și ce ne-au spus componenții echipei care acum zece ani a câștigat campionatul cu tricouri roșii și ...jucători neplătiți

Dacă s'ar repeta experiența...?

Expediție în unsprezece etape făcută de M. Silvian

Și totuși Venus a existat și fără Bodola. Și fără Albu. Și chiar fără Petea care aniversează anul acesta opt ani de activitate în echipa campioană.

Spectatorii actuali, majoritatea contingente recente, de un an, doi, trei, patru, cinci, își imaginează cu greu un Venus din care să lipsească dela Sfera și până la Niculescu, absolut întreaga garnitură a echipei care a luptat până deunăzi pentru titlul de campioană a României. Pentru titlul pe care, exact acum zece ani, unsprezece venusiști, alții decât cei de astăzi, îl cuceream și-l ofereau pentru prima oară în dar, vechiului Regat.

Unsprezece venusiști care diferau de cei de astăzi în două puncte: purtau tricouri roșii, și.. nu primeau salarii. Departe de noi intenția de a trage — pe această temă — cine știe ce concluzii.

Footballul românesc se desfășoară astăzi, după cele mai desăvârșite norme profesioniste — ar fi ridicul deci să crezi că Venusul actual ar fi reușit performanța celui de acum zece ani dacă s'ar fi condus după principiile lui. Astăzi footballul se joacă pentru bani și stimulentul satisfacției morale de acum zece ani a fost înlocuit cu stimulentul primelor. Nu știm care e mai puternic. Poate că cel moral. Poate că celălalt. Cert e că a se revveni la ce a fost acum zece decenii, o imposibilitate.

Cerem deci cititorului să nu interpreteze în nici un fel reportajul acesta pascal. El n'are scopuri tendențioase. Și nu vizează pe nimeni. Încearcă numai, prezentând o echipă care a izbutit în 1928 prima mare performanță a footballului cu adevărat românesc, după zece ani de uitare, să aducă o cât de ușoară contribuție la creiarea unei atmosfere ceva-ceva mai curate în sportul nostru cel mai popular.

Ideia acestui reportaj ne-a provocat-o o vizită accidentală la U. C. B. Așteptând o hârtie care întârzia, am reținut cu privirea o siluetă și o față cunoscute. Tipul pur un halta alb. Și vorbea cu «r».

— El trebue să fie! Și l-am chemat: Motoroi!

S'a oprit. Era Motoroi în persoană, popularul «Oacă», cea mai grotescă aripă pe care a avut-o Venusul, jucătorul care pierdea stupid mingi elementare, dar marca goaluri după goaluri, la fiecare match.

Din două trei fraze am ajuns la subiectul care ne frământa pe amândoi: Venus.

Am descusut pe «Oacă» asupra celor 11 jucători care au format Venusul de acum zece ani și răspunsurile lui ne-au stârnit din ce în ce curiozitatea.

Hotărîre irevocabilă. De mâine pornim în căutarea Venusului, sau parafrazând pe Pirandello, «Un autor (deocamdată, de reportagii senzaționale...) în căutarea a 11 jucători».

Și am pornit. Am pornit având în buzunar lista pe care memoria ne-a ajutat s'o întocmim fără greșală:

Bărbulescu, Popovici, Drăghicescu; Tănăsescu, Pantazi, Struska și Stanciu, Manolache, Miticuță, Iordăchescu, Nicolaescu și Motoroi.

Adresa i-o aveam (sau cel puțin credeam că o aveam): Str. Eliseu, 3.

La No. 3 ni s'a răspuns:

— Nu locuește aici d. Ștefan Bărbulescu. Dumnealui șade la numărul 13.

Într'adevăr la No. 13, d. Ștefan Bărbulescu ne aștepta — fără să știe că venim.

— Nu știu ce îmi spunea că astăzi voi trăi câteva momente emoționante, ne spune Fane, care e un cetățean foarte superstițios.

Și uite că se confirmă».

Bărbulescu a fost, în 1928—29, când Venus a cucerit trofeul național, cel mai tânăr din echipă. Avea 18 ani. Astăzi are deci 28.

— N'am lipsit o singură dată din formație, pe tot parcursul campionatului. Și am fost vre-o două luni bolnav destul de serios. Venea Ghiță (Drăghicescu) și mă lua din pat, la match.

— Salariu știu că n'aveați niciunul. Ai luat însă vreo primă?

— Doamne ferește! Dar nici nu ne gândeam la bani. Ba, eu, și echipamentul mi-l cumpăram din economiile proprii.

— Care a fost cel mai bun match al tău?

— Contra României din Cluj în finala campionatului național, când am câștigat 3-2. Am jucat ca un disperat.

Nu știe toată lumea că patru ani mai târziu, Bărbulescu părăsea Venusul în care crescuse și trăise cele mai frumoase momente din viață și semna pentru C.F.R. în care e legitimat și astăzi.

Intreb:

— Ia, spune «Fane», Venusul actual îți mai dă emoții? Te bucură când câștigă?

O clipă de șovăială.

— Uite, să-ți spun drept. Mă laud peste tot că nu mai am nimic cu Venus: ba unii cred că îi sunt adversar.. Realitatea e că în fundul sufletului tot venusist am rămas..

— Ți-ar place să joci iarăși în echipa negrilor?

L-am pus pe gânduri.

— M'ar pasiona chiar. Dealtfel cum nu se poate spune că sunt bătrân — mai ales pentru postul meu — m'am hotărât ca la toamnă să reiau footballul activ. Vreau să arăt că mai putem și noi ceva..

Bărbulescu ne-a mai spus unele lucruri pe care le-am trecut prin furca notei de obiectivitate pe care trebue s'o păstreze această pagină de antologie footballistică.

Reținem doar atât: că la toamnă «Fane» se căsătorește cu d-ra Zoe Stoenescu, o sportivă, campioana de tir a Ploeștilor. Din parte-ne, felicitările noastre duduii din orașul republicii. S'a dovedit și de data aceasta o bună țintașă..

Ne vorbește... un oficial jugoslav

Cercetăm lista: Bărbulescu, Popovici... Popovici? Păi Kika e cam departe. La Belgrad, unde prestigiul câștigat în România, l-a învestit cu titlul de secretar general al Federației jugoslave de football.

Semnatarul anchetei de față a vizitat însă anul trecut capitala Jugoslaviei, cu prilejul matchului pe care România l-a pierdut acolo cu 2—1.

Și în cadrul banchetului oferit de forul jugoslav, a stat de vorbă o bună bucată de timp cu fostul fundaș al Venusului.

Kika ne-a spus atunci că a rămas un venusist convins. Urmărește cu viu interes rezultatele echipei pe care în calitate de sfătuitor tehnic, a condus-o spre izbânda finală.

— Cred, îmi spunea Popovici, că dacă s'ar disputa un match între Venus și Beogradski aș ține cu Venus..

— Ai vrea să joci din nou la Venus?

— O singură dată. Dar alături de băeții de acum zece ani. De Ghiță, de Miloș, de Stanciu și Oacă...

Com așa ne-a vorbit secretarul general al Federației jugoslave de football, anul trecut, la Belgrad.

«NEA GHIȚA» SOLDAT CREDINCIOS..

Pe Ghiță Drăghicescu (astăzi d. avocat Drăghicescu) nu ne-a fost greu să-l descoperim. «Nea Ghiță» a rămas una din figurile populare ale arenei Venus. Face parte din așezămintele terenului. Nu poți să pătrunzi în tribuna de pe Splaiu fără să întâlnești fața severă a lui Nea Ghiță și să auzi vocea care de ani de zile și-a conservat asprimea.

— «Nu se poate dom'le. Ai bilet, intri. N'ai, rămâi afară.

— Păi bine, nene Ghiță... Tocmai mie să mi-o faci...

— Nimic. Am terminat.

Ca fundaș al Venusului din 1928, Drăghicescu avea aceleași principii. Nu lăsa pe nimeni să-l depășească. Și deviza aceasta și-o respecta cu riscul de a obliga adversarii să iasă cam șifonați din ciocnirile cu el.

Era cel mai dur din echipă. Astăzi, Drăghicescu este avocat, s'a căsătorit și a rămas soldat credincios al Venusului.

Poate fi văzut chiar astăzi la intrarea în arenă, la tribună, la matchul Venus—A.C.F.R.

Continuare în pag. 6-a

VENUS în ziua matchului cu TRICOLOR-Ploești pentru Cupa României, câștigat la București cu 9-0 în vara anului 1929

In picioare dela stânga: Stoian, Popovici, Stanciu, Miticuță Vasilescu, Mircea Nicolaescu, Motoroi, d. Xifando și Puiu Nicolaescu
Jos: Struska, Drăghicescu, Pantazi, Manolache, Tănăsescu.

TITEL REGELE contestațiilor își deapănă amintirile

Titel Ursache, „regele contestațiilor" este o figură bine cunoscută în sportul românesc. O valoare calitativă și... cantitativă care nu poate fi neglijată. Calitativul i-a adus și porecla de mai sus, care îmbină perfect măestrie de conducător al grupării Sportul Studențesc.

Cantitativ, „nea Titel" deține un loc de frunte în concernul sportului românesc. Veșnic surâzător, își poartă emisfera prelungită a stomacului cu o bonomie de nabab.

Portretul lui Titel Ursache este un amestec perfect de glumă și seriozitate. O îmbinare de „șuete" pe care le plasează cu un apropos demn de invidiat. Are suficiente legături cu Titi Barosanul de care îl deosebește însă insuficiența glandelor vocale, puțin antrenate pentru încurajări sgomotoase.

Titel nu strigă „Ataaacă" cu o voce agresivă pentru timpanele vecinilor, dar știe în schimb să strecoare în urechile lui Duce și Mitan un „intră la om", cu același efect pentru desfășurarea unui match.

Titel Ursache a apărut în sport în momentul când tunurile au încetat concertul lor infernal!....

Era spre sfârșitul anului 1918. După patru ani de război, Moartea își încheiase conturile cu un excedent impresionant și împărțise tantieme în părătești cimitirelor. Omenirea cunoștea primele zile senine după patru ani de furtună grcaznică. In locul puștilor și baionetelor, oamenii începuseră să se ocupe cu îndeletniciri mai puțin periculoase. Incepuseră să devină din nou oameni...

Atunci se deschise și cariera lui Titel Ursache. N'a fost vertiginioasă. Nu s'a ridicat ca un „deus ex machina" și nici n'a orbit lumea cu o strălucire de fulger.

A început modest, cum pornește la drum ori ce entuziast, mânat de pasiunea de a construi ceva dintr'un nimic. Si a reușit să înfirme teoria că, din nimic nu se poate face nimic. Ars de focul sacru al idialului, gonit de puterile nebănuite ale pasiunii care-l aruncă în brațele sportului, „nea Titel" a cunoscut multe înfrângeri și puține bucurii. Nici nu se putea altfel. Pentru omul de acțiune care se știa chemat să facă ceva, obscuritatea în care s'a trezit după primele încercări însemnau dezastre.

Idialistul este un sentimental prin excelență, un sensibil prin definiție. Pentru sensibilitatea lui ori ce înfrângere se transformă în catastrofă, îmbrăcând haina insuportabilă a descurajării.

Ei bine aci Titel Ursache a fost un mare victorios. Un stoic, dacă vreți, care a știut să suporte loviturile și să le anihileze urmările cu un zâmbet și o vorbă de spirit. Aci este marele lui merit, și tot aci trebuește căutată cheia succeselor sale.

Este acesta un portret al lui Titel Ursache? Poate. In ori ce caz este o încercare de conturare al spiritului său de mare robustețe psihică și de înțelegere sufletească.

Astăzi s'au schimbat multe. Cu experiența pe care și-a câștigat-o în două zeci de ani de activitate intensă, Titel a devenit un om serios. Un cum pănit, pe care nu l-a părăsit însă gluma și zâmbetul, dar căruia i s'a adăugat... burta.

A îmbătrânit Titel? Haida de! Titel și bătrân, sunt două noțiuni pe care ai putea să le apropi mai greu decât cerul și pământul.

A dispărut însă ceva. S'a șters aroma misterioasă și insezizabilă a farmecului pe care ți-l produce lupta tinereții.

S'a așternut colbul amintirilor peste ingălbenite de vreme ale primei lui iubiri. Își deapănă amintirile pline de sentimentalism ale tuturor începuturilor. Le spune cu farmecul său inegalabil și cu bonomia sfătoasă a muncitorului. Nu uită însă să le presare cu glumele care le dau atâta farmec.

Conducerea actuală a echipei studențești, la un pahar cu vin

LA «TACHE LE RASEUR»

„Tache (Taș N. R.) le raseur" este un restaurant din București!... Nu-l căutați în cartea de telefon, deoarece nu-l veți găsi. Nu vă întrebați cunoscuții de adresa lui, căci n'o vor cunoaște.

Puteți pătrunde misterul numai în cazul când cunoașteți vreun jucător al Sportului Studențesc sau pe un suporter al studenților. Și — natural — dacă vă încumetești să citiți rândurile de mai jos.

Tache (Taș N. R.) le raseur", alias „Tache (Tache N. R.) bărbierul" este localul de întâlnire al jucătorilor și conducătorilor Sportului Studențesc. Adresa? Str. Isvor, vis-a-vis, pe O. N. E. F.

Numărul? Nu-l știu...

Acolo l-am găsit pe Titel. Patrona, cu stomacul, care a devenit punct de recunoaștere fizică, o masă camaraderească și plină de voioșie a studenților. O patrona, așa cum numai el știe să o patroneze.

Sticlele goale aruncate pe sub masă alcătuiau plutoane compacte, amestecate cu sifoanele puțin utilizate.

După matchul nul făcut cu Venus, studenții își sărbătoreau victoria morală.

Și să știți că jucătorii Sportului Studențesc știu să aprecieze o astfel de victorie...

Se vorbea cu voce tare, se ciocneau pahare, se vărsa vin pe masă, se împărțeau ghionturi prietenești și se schimbau înțepături între jucători.

Titel, în fruntea mesei își privea „copiii".

— Ii vezi, cum se bucură? Așa eram și eu în tinerețe. Mă entuziasma ori ce victorie, și te rog să crezi că știam s'o speculez...

O echipă mai... veche a Sportului Studențese având în stânga (al doilea) pe conducătorul ei de atunci, d. Octav Luchide

Acest început i-a fost fatal. M-am aruncat asupra lui cu tirul necruțător al întrebărilor.

— Ia spune-mi „nea Titele" cum ai început?

— Ehei, poveste lungă.

— Ei, cum?

— Nu se poate acum. Ar însemna să neglijez băeții, și, înțelegi, vinul este tare pentru ei...

In ochi i-am citit însă umbrele amintirilor cari începeau să capete forme. Se voiau exteriorizate și împărtășite.

Ne-am retras într'un colț și Titel Ursache și-a început povestirea.

1918

„Era imediat după armistițiu. Goarnele eliberării m'au prins copil sburdalnic în Bucureștii mari. Și ce putea să facă atunci un copil neastâmpărat, în epoca când sportul românesc era în formație. Se urnise greoiu și plecase la un drum lung, la capătul căruia se afla victoria de azi.

Ce puteam face altceva decât un club sportiv. L-am denumit „Isvorul". Am adunat 11 prieteni, de aceiaș vârstă și am format o echipă. Echipă, este cam pretențios s'o numesc, dar cum atunci nu era ca azi, numele nu este prea exagerat. Eu eram, un fel de „fată la toate". Cumulard am fost în tinerețe și am rămas până azi. Eram președinte, cassier, magazioner, căpitan de echipă, delegat federal, jucător, etc. etc.

Dar ce nu eram? Ajunsesem să fabric și echipamente.

— Cum „nea Titele"?

— Păi să vezi. Echipamentul era problema cea mai grea pentru noi. De unde era să luăm noi, niște parîți, bani pentru ghete, tricouri, chiloți etc. Ne băteam capul zi și noapte, căci ne era frică că nu suntem lăsați să jucăm dacă ne prezentăm fără echipament.

— Și care a fost soluția?

— Furtul!

— Cum furtul „nea Titele"?

— Stai să vezi și Titel clipește „șmecherește" din ochi. Eu, Sadoveanu, care acum este la Londra și care a scris și la „Gazeta Sportului" și Papană, eram copii de militari.

Ce să facem noi, să găsim tricouri?

După conciliabule îndelungate am găsit soluția: cămășile militare ale părinților noștri. Le luam din garderob și le aduceam pe maidan ca să jucăm.

— Și...

— Și toate au mers bine, până ce m'a prins tata. Nu-ți spun ce am pățit, căci îți închipui singur...

Pot să-ți adaug, însă, că o săptămână formația noastră a fost ca și desființată, deoarece am fost închis sub cheie, în casă...

— Dar bani de unde luați?

— Și aci o altă poveste.

— La fel ca și cămășile?...

— Nu. Ne făcusem gazetari!

— Gazetari?...

(Continuare în pag. 5-a)